

[1]

Ryke Meadows

Utíkám. Ne od něčeho. Mám před sebou cíl: konec dlouhé předměstské ulice lemované čtyřmi domy v koloniálním stylu a lány svěží trávy. Je tu takové soukromí, jak to jenom jde. Šest hodin ráno. Ještě není pořádně světlo na to, abych viděl na svoje nohy dunící o asfalt.

Brzká rána fakt kurevsky miluju.

Mnohem raději se dívám na východ slunce než na soumrak.

Běžím dál. Dýchám pravidelně, jak to mám natrénováno. Díky běžeckému stipendiu na univerzitě a díky horolezectví – sportu, který fakt zatraceně miluju – nemusím na pravidelný dech ani *myslet*. Prostě to *dělám*. Soustředím se na konec ulice a jdu si za ním. Ani na chvíli nezpomalím. Nezastavím se. Vidím, co musím udělat, a taky to do prdele udělám.

Za zády slyším běžet svého bratra, nohy mu uhání stejně rychle jako mně. Snaží se se mnou udržet tempo. Neběží k cíli. Můj bratr – ten vždycky utíká jen *před* něčím. Poslouchám jeho těžký krok. Nejradši bych ho sakra chytil za zápěstí a přetáhl ho před se-

be. Chci, aby se cítil lehce a vzdušně. Aby cítil rauš z běhu.

Tíží ho však moc problémů na to, aby to něčemu prospělo. Nezpomalím, aby mě dohnal. Snažím se ho vždycky tlačit k lepším výsledkům. Vím, že na ně má.

Jenom se musí kurva snažit.

O minutu později doběhneme na konec ulice, kam jsme měli namířeno, k rozložitému dubu. Lo lapá po dechu, ne vyčerpáním, spíš vztekem. Prudce dýchá a lícní kosti má řezané ostřeji než obvykle. Vzpomenu si, jak jsem se s ním setkal poprvé.

Jsou to už tři roky.

Tehdy se na mě díval těma samýma nasranýma jantarovýma očima i s tím samým výrazem, který vysílal jasný vzkaz: *Kurevsky nenávidím celý svět*. Bylo mu dvacet jedna let. Náš vztah balancuje mezi vratkým a stabilním, nikdy však nebude dokonalý.

„Fakt mi to nemůžeš aspoň jednou trochu usnadnit?“ zeptá se Lo a odhrne si delší prameny světle hnědých vlasů z čela. Po stranách je má sestřižené nakrátko.

„Kdybych zpomalil, místo běhu bysme šli.“

Lo obrátí oči v sloup a zamračí se. Posledních několik měsíců na tom není dobře. Doufal jsem, že po dnešním běhu z něj trocha napětí opadne. Moc to nepomohlo.

Vidím na něm, jak se mu svírá hrud' a jak se sakra nemůže pořádně nadechnout.

Dřepne si a promne si oči.

„Co potřebuješ?“ zeptám se ho vážným hlasem.

„Zkurvenou sklenku whisky. S jednou kostkou ledu. Mohl bys mi nalít, *brácho*?“

Zpražím ho pohledem. Nesnáším, když mi říká *brácho*. V tom slově se ozývá podělaný opovržení. Spočítal bych na prstech jedné ruky, kolikrát mě oslovil